

5 juli 2020, Veertiende zondag door het jaar, jaar A

Lezingen: Rom. 8,9.11-13

Zach. 9,9-10

Mt 11, 25-30: Komt allen tot Mij - Rust vinden

Homilie

De zomervakantie is begonnen en dat is voor veel mensen een periode waar ze echt naar uitkijken. In die vakantietijd heb je eindelijk eens tijd om te doen wat je wil, wordt het dagdagelijkse ritme eens onderbroken en heb je tijd om te rusten en weer op krachten te komen. Dit jaar zal hoe dan ook een memorabele vakantie worden. Na de lange lockdown zijn we blij dat stilaan het gewone leven hervat. Hoewel zo gewoon is het nu ook weer niet. Vele vakantieplannen vielen in het water of werden omgeboekt naar een vakantie dichtbij huis of een *staycation*. 'Vakantie in mijn straat', zingt Johan Verminnen. De tekst inspireerde een parochiaan om de borden achteraan in de (Sint - Pieters)kerk een vakantietintje te geven.

De laatste drie maanden zorgden sowieso voor veel stress. Angst om ziek te worden, evenwicht vinden tussen thuis werken en voor de kinderen zorgen, gemis aan familiale contacten en verenigingsleven. Digitale contacten in plaats van warm menselijke ontmoetingen. Geen Pasen en Pinksteren vieren. Geen eerste communies of vormsels. Het is een zwaar juk dat op veel mensen weegt.

Het evangelie van vandaag spreekt over het juk en lasten die ons beklemmen.

Jezus gebruikt een beeld uit zijn tijd. In het Heilige Land kon je in Jezus' dagen regelmatig zien hoe ossen of ezels voor de ploeg liepen of een kar voorttrokken. Meestal liepen twee trekdieren naast elkaar, met over hun schouders een juk. Door dat juk werden de krachten verdeeld. Het sterke dier hielp het zwakke dier mee te dragen. Dát staat Jezus vandaag voor ogen, wanneer hij spreekt over een juk.

Onder lasten gebukt? Lasten, wie heeft er geen? Vergelijken is steeds gevaarlijk. Pijn is pijn en elk voelt de zijne.

Krassen op de ziel, trauma's.

De last van het verleden, waardoor de gezondheid is geknakt en de weerstand verkleind.

De last binnen een gezin, zorgen om de partner, om het werk van kinderen; rouwen om verlies.

De last van niet begrepen te worden.

De last van onrecht en onmacht, van wat we dragen omdat anderen lijden.

De pijn om de kerk, die niet altijd de richting kiest die we zouden wensen.

De pijn bij spanningen en onenigheid....

Jezus beschouwt ons niet als Atlasfiguren die alles moeten dragen. Hij zegt dat we naar Hem mogen gaan.

Hij wil zijn schouders onder ons leven zetten, om onze lasten mee te helpen dragen.

Jezus zegt nu dat Hij die rust kan schenken. Jezus kan rust en verlichting schenken omdat Hij zelf verbonden is met de Vader. Het is een krachtige overtuigende belijdenis: *"Alles is Mij door de Vader in handen gegeven. Niemand kent de Zoon tenzij de Vader en niemand kent de Vader."*

Hij schenkt rust omdat hij niet met geweld optreedt. Hij zegt van zich zelf dat hij nederig en zachtmoedig is. En Hij vraagt aan ons, als zijn volgelingen, om hetzelfde te doen.

De uitnodiging om ons tot Jezus te wenden wijst er op wie Hij voor ons is en nodigt ons uit tot ethisch handelen in de praktijk

Er is een dubbele beweging: we mogen zelf naar Jezus gaan en vanuit zijn gezindheid naar medemenssen terugkeren.

Daarvan vertelt ook Jezus in het evangelie van deze zondag. Hij wil duidelijk maken, dat de ene mens aan de ander gegeven wordt. Hij heeft geen andere handen dan de onze om zijn boodschap waar te maken hier en nu.

Soms ben je de enige die de schouders kan zetten onder het leven van een ander.

En al lijkt je kracht maar heel bescheiden, al kun je een situatie niet veranderen, toch maakt het een wereld van verschil of je het lijden van een ander wilt helpen dragen, of je iemand niet alleen laat wanneer het leven zwaar wordt.

Je kunt jezelf en anderen niet afschermen tegen de lasten van het leven, maar je kunt wel helpen om die draagbaar te maken.

Gelukkig zien we dat op heel wat plaatsen gebeuren, zeker in deze coronatijden....

Waar een zieke zich gedragen weet door familie, door een betrokken huisarts, door vrienden met een luisterend oor.

Waar mensen niet alleen gelaten worden in hun moeilijke uren, al moet het soms van achter een raam of een scherm of via een scherm.

Waar een schouder is om op te leunen of op te huilen hoe moeilijk dat nu ook is.

Waar een bemoedigend woord een beetje licht brengt in de donkerte.

Je kunt die last afgeven aan God en rust vinden

- tijdens een eucharistieviering of gebedsdienst,
- of bij het bidden ergens onderweg
- of als je even buiten bent in de natuur
- of bij een gezellige babbel met een vriendin, al dan niet op 1,5 m afstand
- of een lekker glas op een terras
- of gewoon door niets te doen

Ik wens jullie allen een fijne tijd met gemoedsrust voor jezelf en met rust om met elkaar en samen een mooie zomer te beleven.

Een bijzondere tijd van ontspanning om ervan te genieten en voor elkaar genietbaar zijn.

Ria Toelen